

Donatís Serra Figueras

EL CARRER

PERIÒDIC CATALÀ D'ESQUERRA

Volem
el reconeixement
de l'Estat Català

Redacció i Administració:
Sant Gregori, 8, baixos

15 cèntims

Any 2

Vilanova i Geltrú, 24 de juny de 1931

Núm. 9

Dels articles publicats amb o sense signatura en són responsables els seus autors

EDITORIAL

Hi ha el costum bastant estés entre certa mena de gent, de predicar una cosa, tot practicant la contrària. Es creuen que amb prèdiques embabiequen i que no s'els veu *la de sota*... Es una il·lusió.

Observem en la vida quotidiana, algun fet sobresortint. En una polèmica, un moment àlgid. En una discrepància de parers, fet perfectament irreductible. Tot seguit, si sabem deixar d'ésser actors per a convertir-nos en observadors, espectadors o crítics imparcials, es veurà aquella duplicitat en el polemista o contra-opinant de mala fe o de baixa mentalitat. Veurem, com en mig d'una barreja d'idees més o menys mal digerides, us etziba, sobre tot si hi ha públic al davant, un paràgraf de to sentimental capàs d'enternir un llum d'acetilè. Això sense perjudici de què tan bon punt girem l'esquena, us faci una crítica de safareix públic, amb una renglera de tòpics grollers que fan riure la galeria.

En el fons, aquest procedir significa incultura. El remei seria anar a l'escola, si aquestes estiguessin a l'alçària del temps que correm. Si no fos incultura, hauriem d'admetre en els que procedeixin així una mala fe incurable, senyal evident d'atavismes d'una escola zoològica inferior a la que aparentment perteneixen. I tenir-los en aquest concepte, ens sembla seria pitjor que en el de mancats d'estudi.

Nosaltres, els homes d'Estat Català, ens hem trobat diverses vegades víctimes d'aquest procedir. Fídel·ls a un ideari que molts no volen discutir serenament, sense passions partidistes, hem sigut víctimes d'atacs personals grollers i poca soltes, d'actes d'incultura, escarnis i de calúmnies i insidioses acusacions, provinents de gent que canvia d'ideals, més sovint que de camisa.

Nosaltres, catalanistes i republicans de sempre, podem haver anat equivocats, en quant a procediment, alguna vegada, perquè d'humà és errar; però hem esmenat l'erro tan bon punt conegut, sense fer el saltimbanquis polític que han de fer aquells que sense ideal precís es veuen obligats, un dia i un altre, per la pesca d'un càrrec o d'una prebenda, anar saltant de partit a partit, acostant-se sempre al sol que més escalfi.

Amb representació, o arreconats, o perseguits i tot, si es vol, nosaltres hem mantingut, mantenim i mantindrem sempre el nostre ideari cada dia més avençat, que res ens espanta, com correspon als que seguint l'evolució dels temps, no ens hem quedat encarcerats en un programa tancat.

S'ha produït a Catalunya un fet tan capdal, ha aparegut radiant de força un astre de tal magnitud, que ara, al seu esclat vivificant, molts dels que abans negaven la seva llum, han volgut atansar-s'hi i en les empenes dels nou vinguts potser hem quedat una mica separats aquells que al seu redós vivíem, creients i confiats. Tant-se-val. Per la mateixa puresa del nou astre, no hi podran romandre al seu entorn els pesca-càrrecs i saltapartits de darrera hora, i en tenir de fer-se enrera enlluernats i confosos, quedarem nosaltres com abans i com sempre, sostenint la bandera sense el contagi dels indesitjables.

Volem dir que ni som trànsfuges ni ens deixem portar per altri, ni ens venem, ni som pistolers, ni som traïdors a ningú (com han dit aquesta colla d'insultadors i calumniadors), i molt menys al nostre sagrat ideal de Llibertat.

Tampoc som salta-partits ni pescadors de càrrecs. Hem estat, som i serem catalanistes, amants de la justícia i de les llibertats de la nostra terra, enamorats de les característiques racials i de tot progrés humà. I no perquè sí ni per snobisme, sinó per convicció patriòtica, per raó de dret i de justícia, per dignitat i per cultura.

I rebutgem el to pedant dels eternals reaccionaris. Reaccionaris malgrat es vesteixin amb llampancs programes i vagin amb la boca plena dels mots Llibertat, Democràcia i República, que en boca d'ells són un sarcasme ratllant a l'idiotisme.

La nostra correcció i la nostra educació estan molt per damunt de les insídies, dels insults, de les grolleries i dels atacs personals, sense fonaments i sense solta, que tant a Vilanova com alguns pobles veïns, han fet víctimes als homes d'Estat Català.

Hem vist amb goig que el «Casal Catalanista», en Junta General extraordinària, ha acordat per unanimitat votar i apoiar la candidatura de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Ciudadans, voteu-la!

CIUTADANS!

Voteu la següent candidatura per a diputats de les Corts Constituents de la República:

Amadeu Aragay i Daví
Josep Bordas de la Cuesta
Lluís Companys i Jover
Josep Grau i Jassans
Amadeu Hurtado i Miró
Domènec Palet i Barba
Carles Pi i Sunyer
Joan Selvas i Carner
Manuel Serra i Moret
Josep Sunyol i Garriga
Joan Ventosa i Roig
Josep Xirau i Palau

**PER CATALUNYA! PER LA REPUBLICA!
Voteu l'Esquerra Republicana de Catalunya**

Santiago Rossinyol ha mort

El dia 13 del corrent moria a Aranjuez el gran pintor, el gran literat, el gran artista Santiago Rossinyol.

La vida i la història artística i literària d'aquest gran català, és una cosa tan íntima, tan consubstancial amb el nostre poble en els darrers trenta cinc anys, que gairebé podríem dir que és l'essència de la vida catalana, i, encara millor dit, barcelonina.

Tots els que el coneixien, sabien que la seva vida s'aguantava per casualitat, però malgrat de saber-ho, la notícia de la seva mort ha causat veritable estupor, perquè ningú la sospitava tan pròxima. Després de la greu malaltia que resistí l'hivern passat, havia représ la seva vida habitual, i se n'havia anat a pintar a Aranjuez, com tantes altres vegades, amb el cos caigut, però animat d'alegria, d'aquella alegria que s'anava esfumant paulatinament dels seus ulls, nimbats per la blancor dels cabells i de la barba, aquella vitalitat meravellosa que no el deixava engorronir-se enlloc i li donava alè per una producció artística i literària fabulosa. Ha resistit bravament fins a la mort. Aquesta vitalitat, que el feia adaptable a tots els medis i li inspirava aquella verba picant i amable, l'ha fet un dels homes més populars de Catalunya.

Amb Rossinyol perdem un gran literat, un gran català, un gran artista de la nostra Catalunya moderna.

ORACIÓ

Catalunya! Nau llençada en mig la fúria tempestuosa de les passions humanes... Espill immaculat. Plena de serenor i d'altíssima glòria. Pensament i acció. Sentiment pregon i somni daurat... Paraula màgica, plena d'encisos, plena d'unció, plena de promences, guiatge de nostres passos, far de nostres esguards, falaguera esperança de pròximes realitats, en les quals hi triomfarà la justícia social, l'ordre, el progrés, la cultura, l'amor entre els homes... Catalunya!

En aquests moments cabdals de la nostra història, ara, quan anem a donar l'últim pas cap a la consagració de les nostres llibertats nacionals, ens cal amor, ens cal fe, ens cal entusiasme, ens cal saber viure sense rencors, sense malícia, sense segones intencions inconfessables, i viure intensament, devotament, idolàtricament amb Catalunya i per Catalunya.

Ah! Si es pogués llençar un crit de disciplina que es sentís arreu de nostra Pàtria ben amada, amb quin goig el donaria. Diria: siguem uns, que serem coratjosos; siguem disciplinats, que serem invencibles.

Arreconem totes les petiteses que ens separin, catalans. Sota la bandera que ha servat sens màcula el nostre Macià, aixopluguem-nos-hi tots, sense recels, el cor pur i l'ànima resplendent, com ho fa l'apòstol de la Catalunya renaixent... Abaixem les banderes — parracs dels personalismes i de les envegetes, i posem-nos tots la mà al pit i jurem per la Pàtria. Si aixís ho fem, ens trobarem tots germans, en les rengleres del símbol august de la Catalunya d'avui, reflexe dels grans varons de la Catalunya d'antany, que és en Francesc Macià.

Ha volgut el destí que l'home més perseguit, l'home més calumniat pels uns i altres, estigui avui davant de la més alta institució de govern a la nostra terra. I també ha volgut el destí, que en les seves mans estigui avui la resolució del plet secular de nostra llibertat i que el tingui en camí de la victòria. Però jo no hi veig encara al seu voltant a tot Catalunya. Les petites rancúnies encara treuen el cap... Les envegetes, encara furguen... Els personalismes encara cuegen... Ai, catalans!... Quina dolor fa a l'ànima aquest trist espectacle...

Que hermós seria veure a tot el poble, a tothom, a tots els partits que es diuen amants de la terra catalana, a tots els qui sentin amor a la santa llibertat i a la justícia, deixar de banda el que pugui separar-nos i fer el cercle ferm al voltant de l'home, del qual ningú no pot dubtar del seu catalanisme, ni de la seva lliberalitat, ni del seu pregon amor als humils, ni de la seva adhesió a la veritable justícia i germanor humana. Què voleu, doncs? Què us separa d'aquest guiatge? Què us impedeix d'aixoplugar-vos, els qui encara no hi sou, sota la bandera que té a la mà el nostre Macià? Què us lliga a les capelletes malmeses, que encara volen destorbar aquesta hora sublim, tan plena de suggestives promences?

Amunt els cors! A la definitiva lluita! Tothom al carrer, per les ciutats, per les viles, pels pobles i poblets de nostra terra. Tots a la una, catalans. Per Catalunya, per la llibertat, per al triomf segur de la República i de la justícia, desperta poble!...

Oh, venerable Macià... Sigueu el signe de pau, d'amor, de fe, en aquestes hores d'angoixa. I sigueu el llaç amorós que a tots ens agermani, amb un sol pensament i una sola idolatria: Catalunya! — REMIGI JUNCA

El «Casal Catalanista» té a disposició de tots els ciutadans les llistes electorals.

Del moment

Hores decisives per a l'estructuració d'una Ibèria Federal s'aveïnen.

S'ha dit molt i per arreu que volem una República Federal netament esquerrana, és a dir, el màxim que es pugui demanar a un país de política burgesa, que vol dir naturalment que existiran explotats i explotadors. No obstant, però, creiem que tenim un deure d'empènyer la societat endavant per anar-nos situant sempre en un pla més enlairat sense abandonar la idea d'aquell demà que tant esperem, aquell dia en què tots siguem el que som i no ho practiquem: germans tots a través de fronteres i que per sempre més desaparegui aquesta aberració fruit de l'egoisme d'uns pocs, que s'anomena capitalisme.

Nosaltres, en la lluita que s'apropa, tenim el deure, com a ciutadans, d'apoiar l'E. R. C., el partit únic dels catalans que es diuen republicans sota el guiatge d'un home elevat al grau de primer ciutadà de Catalunya, en Francesc Macià, per la voluntat del poble no ja solament català, sinó de molts fills d'altres països que no s'hi van pensar gens en portar llur vot el 12 d'abril, perquè amb finor política vegeren que era el partit d'esquerra veritat, perquè llurs figures representatives tenien una garantia única, el sofriment per l'ideal, i l'ideal que sentiren els va portar persecucions, empresonaments i l'allunyament de la terra volguda, i el poble els va portar al triomf perquè té veritable sentit polític.

Cal, doncs, anar a la palestra ardidosa i decidits a obtenir la victòria que ha d'abatre per sempre la reacció, i que falta ja poc per a ésser-ho. La nostra lluita, però, volem que sigui ben noble, com correspon a gent jove que es diu demòcrata; no volem emprar procediments *antiguo régimen*; votarem la candidatura plena, perquè tots i cada un dels noms estampats en aquesta candidatura és una garantia absoluta per nosaltres, i si algú, en nom de coses que no són de raó, ens volgués fer una

malifeta (política), targiversant l'actuació dels catalans republicans, nosaltres li diríem un nom just: traïdor.

Vol dir això que en moments decisius com aquest, tots aquells que a la caiguda d'aquell subjecte de mala recordança, el Primo, ens varen donar mutua paraula de posar nostres forces al servei de la República, és l'hora de realitzar-ho; la República diuen que ja és aquí; però no és ben bé aquella que nosaltres volíem; ara, doncs, tenim una responsabilitat damunt nostre, si no apoiem els que són una garantia per fer una República Federal i Demòcrata, amb el reconeixement de totes les nacionalitats de la Península.

El vinent 28, doncs, per la República i per Catalunya, votem l'E. R. C.

EDUARD EGEA

Homenatge a Rossinyol

Constituïda la Comissió que ha de dur a terme la vetllada teatral pro-homenatge pòstum, dedicada a Santiago Rossinyol, s'ha compost ja el programa, que consistirà en la representació d'una de les més representatives obres del plorat mestre, junt amb recitals de fragments.

Aquest programa és amb caràcter de provisional, puix la Comissió, composta d'homes senzills del carrer, acceptaran col·laboració, iniciatives, orientacions o idees raonables que li proposi qualsevulga particular o entitat, puix deslliats de tota fracció política, pretenen voler recollir el verdader sentir del poble, com ho feren aixís mateix en les inoblidables vetllades que Vilanova tributà en honor a Guimerà i Iglésies.

LA COMISSIO

Candidatura del Bloc Obrer Camperol per a la circumscripció de Barcelona (província)

Hilari Arlandis Esparza
Enric Dalmau
Josep García Miranda

ROCALLA, S. A.

Rambla Estudis, 14, i Canuda, 2 - BARCELONA

Materials per a teulades, celrasos, revestiments, embans, etc.; Canals amb unió especial, tubs per a conducció d'aigües, dipòsits de 60 a 200 litres amb les tapes corresponents, dipòsits per a waters, voltes per a construcció de sostres, materials de ciment i amiant comprimit, planxes acanalades.

Agència i dipòsit
a Vilanova i Geltrú:

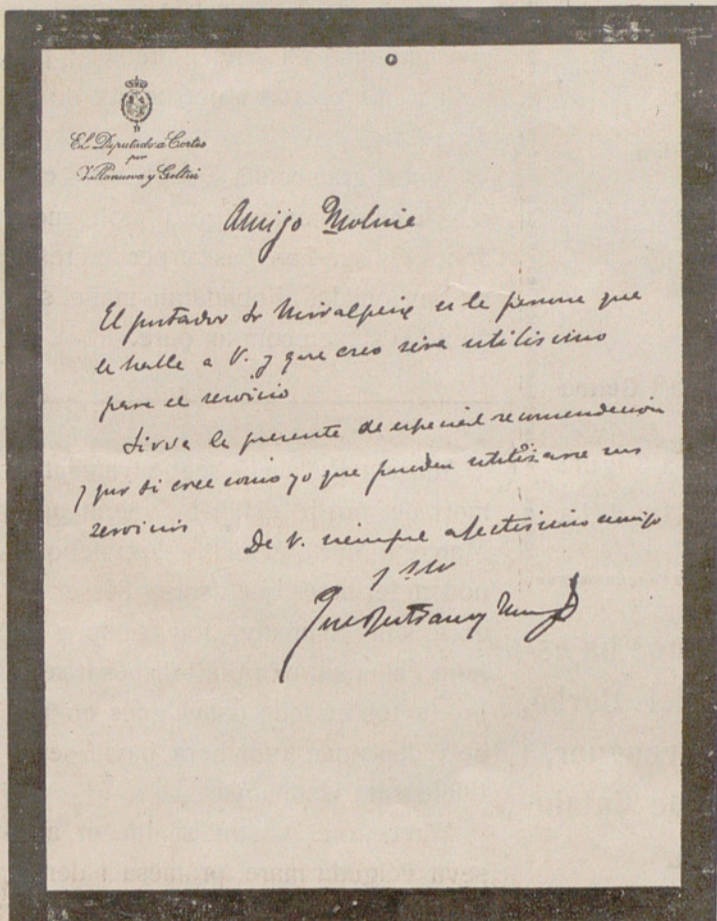
Rambla Principal, 122

Cristòfol Bernadó

Despatx: Rambla Ventosa, 19

Per a que es donguin compte els elements d'ordre que votaren a la Lliga Regionalista, aquí va una petita prova de l'utilització que feia dels vots vilanovins el seu diputat

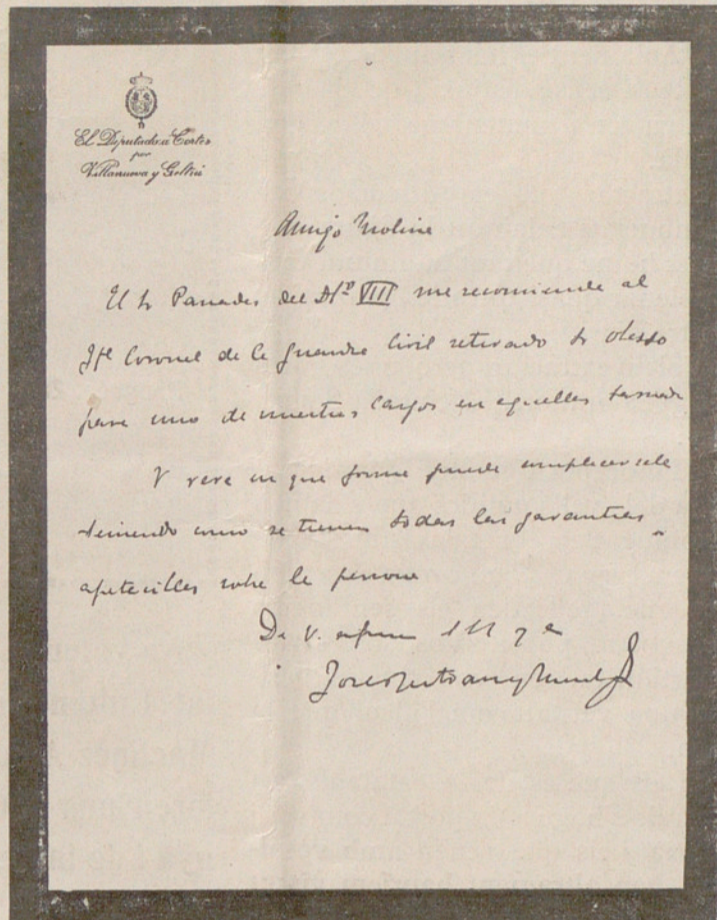
Amigo Molina :

El portador, señor Miralpeix, es la persona que le hablé a usted y que creo será utilísimo para el servicio.

Sirva la presente de especial recomendación y por si cree como yo que pueden utilizarse sus servicios.

De Vd. etc.,

José BERTRAN Y MUSITU

Amigo Molina :

El señor Panadés del Distrito VIII me recomienda al Teniente Coronel de la Guardia Civil retirado, señor Olesso, para uno de nuestros cargos en aquellas barriadas.

Usted verá en qué forma puede complacerse teniendo como se tienen todas las garantías apetecidas sobre su persona.

De Vd. etc.,

José BERTRAN Y MUSITU

Els dos autògrafs que avui publiquem, constitueixen tota una revelació. Bertran i Musitu, ex ministre del Borbó, gran burgès català, cap de sometent, és un dels reclutadors principals de les bandes de pistolers. D'on va treure el senyor Bertran i Musitu els pistolers que ens portà a Vilanova l'any 1923, un dia d'eleccions? Bertran i Musitu es dirigeix a l'«amigo» Molina, reclutador d'una banda de terroristes. Qui era el Tinent Coronel de la Guàrdia Civil, Olesso? Qui és el senyor Miralpeix del districte VIII? Quina relació tenia amb els pistolers?

EL MOMENT

Catalunya, entitat insupeditable

Catalunya no pot acceptar cap més Estatut que el de la seva independència. Catalunya no pot acceptar cap regateig, cap mena d'imposició, cap mena de limitació. El seu destí pertany a ella sola. Voler-nos hipotecar l'horitzó, és fer-nos girar contra Espanya.

Catalunya ha de tenir només amb Espanya el lligament comercial. Per les conveniències d'Espanya i de Catalunya, de cara al futur, és aquest l'únic nexa que ha de perdurar a través de les Constituents. Si aquestes no reconeixen íntegrament les aspiracions de Catalunya, que no dubtem seran encarades a la llibertat política absoluta, marcaran el camí per a unes futures dissensions que no acabaran amb la guerra civil, perquè això és intrínsecament impossible, però sí amb una lluita aferrissada — armada o no, això no importa, és secundari — (hi ha qui només espanta el soroll d'armes, no la contundència dels arguments morals, únics dignes d'ésser tinguts en compte).

Ara caldria capacitar el poble de Catalunya perquè fos en aquest sentit que la seva veu ressonés a les Corts Constituents d'Espanya. El poble de Catalunya, té prou bon sentit per a comprendre que ha de regir-se tot sol, i que els problemes catalans volen solucions catalanes. Que cap satisfacció tan noble pot sentir un cor català com veure la seva terra, per dret propi, menant els seus destins, com adés, quan encara, per defeció d'antuvi íntima, no havíem devingut esclaus d'Espanya.

* * *

La transcendència dels moments imposa a les intel·ligències catalanes el deure de la consciència. La visió del futur. Han de pensar que tal volta seria millor decidir ja ara la solució definitiva, perquè, fet i fet, és fatal, immancable, i perllongar-la, acceptar la misèria d'unes concessions vergonyants i insuficients, és intensificar el xovinisme. Ara seria la solució humana. Després, qui sap quins viaranyis prendrà la Idea.

* * *

Si Espanya vol reparar la tongada — llarga i subsistent — que som Colònia

d'Espanya, no ens refusarà la nostra demanda, que visiblement serà la darrera. Cada poble té el dret de menar els seus destins. Si aquest Poble ho vol, amb la potència vital magnífica que ell encara ignora que té — i que es manifestarà el dia que s'acabi de redimir del provincialisme depriment que fa anar que l'esclafa —, Espanya es subjectarà a la nostra sol·licitud. Cal que Catalunya, de cara a la Història, digui la seva darrera paraula transcendental, però que, per a ésser definitiva, hauria d'ésser radical.

Si més no, no podem tolerar haver d'anar a remolc d'un estat com l'espanyol, amb el qual no ens lliga cap coincidència sentimental, per al qual no sentim cap afecte, que cap interès pot inspirar-nos i que menyspreariem si no fos el nostre principal mercat d'exportació — però això podria tenir remei —. A més, Espanya és inferior a nosaltres. Podríem tractar-la com a igual, però deixariem de banda la correcció si persistís en la seva mania d'abassegadora. Ningú tolera imposicions d'un inferior. I les d'un superior en força, hom les soporta forçadament, però les venja.

JOSEP PUJOL

Anís
Penedès

Anton Gallemlí

Vilafranca del Penedès

L'hora de Catalunya

No voldríem pas que aquest primer any de la naixent República Espanyola esdevingués nefast per a Catalunya.

Ens sap greu aquest tò elegiac que prenen les nostres paraules, i per altra part no sabem sostreure'ns a l'íntim sentiment que les dicta.

Viu Catalunya un període de temps d'una importància cabdalíssima. Dintre un parell de mesos aquesta aparent tranquil·litat que plana damunt la nostra terra, o serà veritat o Catalunya deurà sofrir un total capgirament.

En aquests moments homes d'una alta solvència procedents dels diferents grups polítics, estan treballant pacientment en l'estructuració de l'Estatut que Catalunya portarà a les Corts Espanyoles per al seu estudi i aprovació.

En el neguiteix constant de les passions que comença en el just moment de caure la Dictadura, i que no cessarà perquè no pot de cap de les maneres cessar, fins que els anhels de Catalunya es vegin assolits, ara, vivim, podríem dir un parèntesi d'encalmament.

Un parèntesi que convida a la reflexió i a l'asserament.

Aquesta és l'hora de Catalunya. Ara cal que definim, avançadament, el camí a seguir. Que la joia de veure reconegudes les nostres aspiracions o el dolor de veure incompreses — com en els temps de la despòtica dominació borbònica — les nostres més cares idealitats, no ens trobin sorpresos. Ni en un cas ni en l'altre. Cal definir el camí que deurem emprendre, partint d'aquests dos principis.

Sembla que mai com ara Catalunya pot esperar una major comprensió per al seu problema — problema aguditzat a través dels set anys i escaig d'opressió dictatorial.

En caure la Dictadura, pensàrem: Amb els homes de la República — homes cordials sense eixutesa — serà fàcil el posar-nos d'acord. I sobre el cel encés de la nostra Catalunya, ens semblà que l'estel de la llibertat brillava esplendent com mai.

Ara, però, sense arribar a pensar al·trament, veiem les coses d'una manera molt distinta. No és que creguem que tot el que demanem ens sigui refusat. No és ben bé això el nostre pensament. La nostra impressió dominant és que ens caldrà treballar molt per aconseguir obtenir una petita concessió humiliant i vexatòria. I posades les coses en un pla tan poc agradable, partint d'aquest principi de resolució al nostre problema que potser és injust, de pensar que ai-

Vicents Puerto i Ventura

FUSTER · EBANISTA

Pressupostos d'obres

Especialitat en projectes
per a botigues i despatxos

Restauració i trasllat de mobles

Fruita, 2 : Vilanova i Geltrú

xís s'esdevingui, però que cal reconèixer que no s'aparta ni un gruix de cabell de les possibilitats a esperar d'un Parlament que sempre s'ha manifestat hostil a la comprensió cavallerosa dels problemes de Catalunya, cal definir, avançadament, repetim, el camí a seguir.

L'hora de Catalunya ha sonat. La vivim ara. I de tan intensa com és, ni nosaltres mateixos ens donem un càrrec prou perfecte de la seva importància excepcional.

Voldríem ésser optimistes i no podem ésser-ho. Tanmateix, però, no ens dolria gens de tenir de reconèixer la confusió que estem passant. De no ésser així, d'estar plenament acerts en els nostres judicis que ens fan aparèixer francament pessimistes, allavors, catalans abans que tot i per damunt de tota altra cosa, caldria entonar, amb les sangs enceses que farien abrindar els nostres cors de dolces promeses de racialitat,

«A l'arma, a l'arma fills del poble
el jorn de glòria ja ha arribat...»

FRANCESC CASALS

L'alegria que passa

De terres enllà
portem la tristesa,
la portem pel món
per deixar-la enrera.
Per tot on passem,
passem ben depressa,
per no encomenar-nos
el mal de la terra,
el mal de l'amor
que és mal que s'arrela
i deixa a n'el cor
enyorança eterna.
Tant si plorem com si patim
hem de fer riure,
hem de cantar per viure.

SANTIAGO ROSSINYOL

MOSAICS BORRELL

Sant Joan, 4

VILANOVA I GELTRÚ

Homenatge de Reus al seu fill predilecte Dr. Jaume Aiguader i Miró

El Foment Nacionalista Republicà de Reus havia organitzat un sopar d'honor al reusenc il·lustre, avui alcalde de Barcelona, però el poble espontàniament es feu seu l'acte, i fou tot Reus, sense distinció de classes, que va retre homenatge a l'insigne català.

Extractar tots els discursos allí pronunciats enlairant la figura d'aquest home que tant ha lluitat, fora emplenar quasi totes les planes del nostre diari.

Volem extractar, però, unes frases d'alguns oradors. El ciutadà Sentís, diu:

«Honorable Aiguader: Quan la majoria dels vells polítics que s'havien aixoplugat en el catalanisme s'amagaven, ereu vos qui, cara a cara amb l'enemic, reflectieu els sentiments del nostre poble. Vos sou l'anti-opportunista, en vos tot és veritat, una veritat com l'ideal que la guia.

Si els que es deien catalanistes i liberals s'haguessin portat com vos i Macià, i els que venen amb vosaltres, ben altrament hauríem viscut els vuit anys darrers.

Mereixeu abastament aquest homenatge, perquè si Macià fou l'heroi de l'exili, vos ho fóreu a Catalunya; gràcies al vostre tremp podem dir-nos encara catalans i tenir més fe que mai a esdevenir lliures.»

Parla Puig i Ferrer, i diu: «Algú ha dit que la felicitat és reeixir, i tu has reeixit, amic; i ara tens dret a ésser feliç i ho mereixes; ho mereixes més encara perquè no has reeixit per tu; el teu esforç ha fet reeixir tot un poble.

En els barris miserables de Barcelona, en el moll de l'os de la pobresa, junt amb l'Aiguader he vist la injustícia social, he vist i he conegut la màxima injustícia. Junt amb ell, junts tots dos, hem après d'estimar Catalunya, perquè, cal dir-ho, amics, quan el catalanisme era una cosa de luxe, quan el catalanisme era reaccionari, quan en lloc d'un ideal en feien un negoci, quan aquest sentiment puríssim era propietat dels financers, nosaltres no èrem catalanistes. En aquells temps i sempre, el vehicle del pensament de l'Aiguader ha esdevingut el catalanista més humà.

Pensa, amic Jaume, que el poble de Reus, el teu poble, en l'orgull de dir-te reusenc insigne, hi posa més amor que admiració, la flama viva d'aquest amor jo el veig en els ulls de tots, i em plau, amic Jaume, perquè si mereixes ésser feliç, mereixes també ésser estimat, puix que has vessat tot l'amor en les teves empreses i si ara ets homenatjat és la justícia estricta que et torna un bri d'aquell gran amor que has escampat arreu i sempre.»

L'homenatge d'aquest home d'Estat Català, ciutadà Aiguader, ha estat una festa que, malgrat durar sis hores, va semblar curta. Varem assistir-hi en representació d'EL CARRER, Estat Català i Segarretes de Vilanova.

CASA SERRA

Grans
Novetats
en Articles
d'Home

Progrés, 28 - Vilanova i Geltrú

Sucursal a Sitges:

Cap de la Vila

No voteu la Lliga, que ha estat l'últim puntal del Borbó, Martínez Anido i Berenguer, i foren uns traïdors de Catalunya i de la República.

Homenatge a Josep Casals

Els amics de l'abnegat ciutadà Josep Casals el varen homenatjar amb un àpat al Restaurant Catalunya, com a testimoni i reconeixement per la seva admirable i silenciosa tasca realitzada durant la Dictadura. Constantment l'amic Casals va preocupar-se de la sort i el benestar dels presos i exiliats; fou, efectivament, el que va organitzar les festes pro-presos i el que moltes vegades passava la frontera per visitar i socòrrer als nostres germans que a París i Bruseles treballaven per la República Catalana.

I van pronunciar discursos enlairant l'obra ignorada de molts, realitzada pel ciutadà Casals, els amics Baltà, Alfons Maseres, Bordas, Jaume Compte i altres que no recordem.

Les adhesions varen ésser moltes, entre les quals cal contar-hi les d'El

CARRER, Grup Segarretes i Estat Català de Vilanova.

Casals, amb paraules molt sentides, agrai l'homenatge, prometent treballar amb més fe que mai pel triomf dels seus ideals.

A l'acte, hi van assistir les senyores que junt amb ell havien treballat per assistir als presos i perseguits de la dictadura.

Aquest gran català Josep Casals mereix aquest homenatge i molt més, doncs els que han passat per la presó, no han oblidat ni oblidaran mai el seu nom i l'estimen com un pare.

Aquesta Redacció sent vivament la mort del nostre estimat i volgut amic Marcel·lí Martí, el millor elogi del qual podem fer-ne és que demés d'ésser un excel·lent company, fou sempre un ferm i abnegat patriota i disposat sempre a tot ço que convingués en pro dels ideals que a tot hora havia sentit i defensat: Catalunya.

Adrecem el nostre sentiment a la seva volguda mare, promesa i demés familiars.

Es un deure de tots els ciutadans l'exercir el dret electoral.

ROIG SASTRE

Sant Gervasi, 88

Vilanova i Geltrú

Imp. Econòmica - Vilanova i Geltrú

Perruqueria Dandy

Saló especial
per a senyores

Sant Francesc, 32 - Sant Gaudenci, 1

Sitges